

pen henstillede derfor, om man ikke kunde lade noget af dette blive ude hos de lokale Myndigheder, hos Tilsynet og Menighedsraadet, saa at man kunde undgaa en Mængde af de Skrivelser, der gaar paa en og samme Melodi: mod det saaledes indstillede vides fra Stiftsøvrighedens Side intet at erindre. Saaledes udtalte Biskoppen sig ved første Behandling i det kirkelige Udvalg. Ved anden Behandling bemærkede han, at han i Ændringsforslagene ikke saa et eneste Spor af sine Henstillinger, og spurgte, om Udvalget havde overvejet dem. Udvalgets Ordfører, som for Resten ogsaa var en Embedsmand, svarede ham med faa Ord: Udvalget mener, at i alle de Tilfælde, hvor Sagen skal indtil Stiftsøvrigheden, er den af en saadan Beskaffenhed, at det ikke gaar an, naar man skal sikre Kirken „en fornuftig Administration“, at lade den afgøre af Menighedsraadet. Der har altsaa een Gang under denne Sags Behandling lydt en Røst om, at der dog vist er Punkter i Lovforslaget, hvor man maaske gaar videre end nødvendigt i Retning af at indskyde Sager under højere Instans og kræve tjenstærbødige Skrivelser til Indhentning af Approbation fra Stiftsøvrigheden. Der har altsaa eet Sted under Sagens Gang lydt en Røst om, at nu kunde man dog vist lægge flere Afgørelser vedrørende de selvejende Sognekirkers for Landets Vedkommende i og for sig meget ringe Budget og lidet komplicerede Forhold direkte under Menighedsraadet — flere, end man tænkte sig for 10—12 Aar siden, da Menighedsraadene endnu kun var en Tanke —, ogsaa under Hensyntagen til, at der nu i 5 Aar paa Landet har været et stort og stadigt voksende Antal af selvejende Kirker, der bestyres af 3 Medlemmer af Menighedsraadet efter meget faa og kortfattede Regler i de af den højtærede Minister før-omtalte Cirkulærer, hvoraf det første er af 4. April 1908. Jeg tror nu nok, at noget af dette hænger sammen med det Forhold, der ogsaa blev berørt af den ærede foregaaende Taler (Birch), at man maaske mere end nødvendigt har søgt at føre alle Kirker ind under een Hat, at det stærkere Tilsyn, den nøjere Kontrol, som kan være nødvendig overfor Købstadkirker, med store Regnskaber og mange komplicerede Forhold, kun vilde virke som ret overflødig Omsvøb overfor største Parten af de selvejende Kirker, overfor alle de Landsbykirker, der nu er blevet selvejende og sidder med Administrationen af den Sum, der af Kirketiendejeren er blevet

udbetalt ved Afløsningen af Tiendeforholdet, og hvis Forhold er enkle og smaa. Men det er hermed ingenlunde min Mening, at vi i dette Ting skulde gøre noget Forsøg paa at tage det af nævnte Biskop rejste Spørgsmaal op eller overhovedet faa hele Lovforslaget, som det nu her foreligger, paa ny enstemmigt vedtaget i det andet Ting, gjort lidt jævner, lidt mindre kompliceret. Men dog vil jeg tilføje, at naar mit Parti og jeg intet som helst Ønske rejser i den Retning, er det absolut ikke med det Motiv, hvormed Henstillingen blev afvist af Udvalgsordføreren i det kirkelige Udvalg, nemlig at paa hvert af disse mange Punkter, hvorpaa Forslaget kræver Stiftsøvrighedens Approbation, er dette nødvendigt, og det kan ikke overlades til Menighedsraadets egen Afgørelse, saafremt man skal sikre Kirken en fornuftig Administration. Det er en Selvfølge, at det er ikke vort Motiv, og det har sikkert heller ingenlunde været Opfattelsen hos Flertallet i det kirkelige Udvalg saa lidt som i det andet Ting, som enstemmigt har vedtaget Forslaget. Vi tiltræder altsaa Forslaget og anbefaler det, men vilde i Overensstemmelse med, hvad jeg har sagt, lige saa fuldt have kunnet tiltræde og anbefale Forslaget, om det i de forløbne 10 Aar havde gennemgaaet en Udvikling i Retning af at være noget mindre centraliserende og noget mere havde ladet en Del Afgørelser forblive ude i Sognene, ude hos Kirkernes lokale Bestyrelser.

Theilmann: Det er ganske naturligt, at der tiltrænges en Lovgivning paa det heromhandlede Omraade, særlig efterhaanden som Antallet af selvejende Kirker forøges, og jeg finder den Maade, hvorpaa denne Sag løses i det foreliggende Lovforslag, baade tiltalende og praktisk. Lovforslaget er jo ogsaa i det andet høje Ting modtaget med megen Velvillie og Forstaaelse, og det er egentlig kun en enkelt Ting af Betydning deri, hvorom der har været delte Meninger i det andet høje Ting, saaledes som fremhævet af det ærede 1ste Medlem for 10de Kreds (Birch). Jeg er ikke ganske enig i den Betragtning, det ærede Medlem gjorde gældende, at det var nødvendigt, at Kommunalbestyrelserne valgte et Medlem af Tilsynet. Forholdet er jo saaledes, at den Ligning, der efter Lovforslaget kan finde Sted paa Folkekirkens Medlemmer, og som skal foretages af de kommunale Myndigheder, kan ikke gaa ud over $\frac{1}{10}$ pCt. af den til